

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽ/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010060
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010060.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci navrhovateľky Markízy - Slovakia, spol. s r. o., Bratislavská 1/A, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpenej advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava, IČO: 35 906 464, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisii, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/032/2013 z 09. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 09. apríla 2013 č. RP/032/2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 500 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutiami uvedenými vo výroku tohto rozsudku odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon. č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke pokutu vo výške 6.638 eur za porušenie povinnosti uvedenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že:

I. dňa 05. marca 2011 o cca 22:33 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Olynth HA, počas ktorého sa po dobu cca 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Lieky Olynth HA 0,05 % a Olynth HA 0,1 % obsahujú xylometazolini hydrochloridom. Nosové roztokové aerodisperzie. Pred použitím si pozorne prečítajte písomnú informáciu pre používateľov“,

II. že dňa 07. marca 2011 o cca 19:50 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV

MARKÍZA reklamný šot na liek Nalgesin S, počas ktorého sa po dobu cca 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Voľnopredajný liek na vnútorné použitie. Obsahuje naproxén sodný. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaje na obale a pripojené informácie o výrobku. O používaní liekov, prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo s lekárnikom“,

pričom v dôsledku krátkosti času zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila,“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: XXXXXXXXXX/XXXX, VS XXXXX, KS XXXX.

Svoje rozhodnutie odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania, záznamom vysielania reklamného šotu na liek Olynth HA zo dňa 05. marca 2011, záznamom vysielania reklamného šotu na liek Nalgesin S zo dňa 07. marca 2011, stanoviskom účastníka konania k začatiu správneho konania.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. RL/47/2008 uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. RP/21/2009 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta 3.320 eur a rozhodnutím č. RP/30/2009 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta 4.000 eur. Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, trvanie správneho deliktu, predmetný rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, následky a spôsob porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľky za správny delikt.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil, eventuálne žiadala, aby adekvátne znížil uloženú sankciu, a to v nadväznosti na posledne právoplatne uloženú sankciu v obdobnej veci (4.000 eur).

Zákon v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z. z. stanovuje povinnosť vysielateľa uviesť jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie použitia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku a povinnosť uviesť odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. Takáto informácia bola počas vysielania predmetných reklamných spotov odvysielaná. Jednoznačnosť bola daná tým, že sa na obrazovke objavil v rozsahu cca 3 - 6 sekúnd na pozadí spotu rozličnými grafickými a farebnými variantmi vizuálne zdôraznený text s textom poučenia, teda jednoznačne bola divákovi daná vizuálne zrejmalá informácia o skutočnosti, ktoré zákon v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyžaduje, táto informácia bola zrozumiteľná, jasná, teda jednoznačná. Zrozumiteľnosť bola daná tým, že sa text poučenia zobrazil vizuálne spravidla v dolnej tretine obrazovky, v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke v rovnakom časovom limite a po dostatočne dlhú dobu. Bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlíšené. Časový interval zobrazenia textu poučenia bol v celkovom rozsahu cca 3 - 6 sekúnd z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 10 - 20 sekúnd, teda trval minimálne cca jednu tretinu z celkového rozsahu trvania reklamného spotu.

V súlade s ustanovením § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bolo odvysielané spravidla: „Čítajte pozorne písomnú informáciu pre používateľov“ (alebo rôzne verzie toho istého textu). V súlade s ustanovením § 33 ods. 4 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. bolo odvysielané spravidla: „O použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom“ (alebo rôzne verzie toho istého textu).

Zákon nešpecifikuje, akú formu musí mať poučenie o použití lieku, nedefinuje, čo sa považuje za

jednoznačnosť a zrozumiteľnosť poučenia o použití lieku, nešpecifikuje a neunifikuje textové znenie poučenia. Podľa navrhovateľky požiadavka stanovená v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bola náležité splnená.

Pokiaľ text uverejnený v reklamnom spote obsahoval aj iné informácie, tieto boli uvedené nad rámec zákona, k naplneniu ustanovenia zákona tak prišlo výlučne uverejnením zákonom definovaných poučení. Navrhovateľka považuje zákon v časti ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z. z. za nejasný a nepresný, teda taký, ktorý obsahuje neurčité právne pojmy. Tieto umožňujú rôzny výklad a spôsobujú právnu neistotu vysielateľa. Za neurčité právne pojmy označila pojmy „jednoznačná výzva“ a „zrozumiteľná výzva“.

Následne navrhovateľka v odvolaní citovala „Právni rozbor Advokátni kancelár JUDr. Anna Stará pre Objednateľa: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání z 11. dubna 2006, Praha“, ktorý sa venoval neurčitým právnym pojmom a správne uvažovaniu.

Navrhovateľka v odvolaní ďalej namietala, že odporkyňa nikdy počas platnosti zákona a počas vysielania navrhovateľky sa nevysporiadala s otázkami, ktoré by stanovili kritéria a hranice v nadväznosti na zákonnú požiadavku § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Výklad zákona vzhľadom na jeho neurčitosť a nejednoznačnosť tak musela uskutočniť výlučne navrhovateľka ako vysielateľ.

Správny orgán ako orgán zodpovedný za dodržiavanie pravidiel a ustanovení zákona a vykonávajúci dohľad nad dodržiavaním ustanovení zákona sa dobrovoľne z tohto procesu vyčlenil a neposkytol vysielateľom žiadne stanovisko k veci napriek zjavnej snahe navrhovateľky o jednotiaci výklad.

Samotný správny orgán vo svojom rozhodnutí uvádza, že účastník konania v predmetných správnych konaniach v rámci ústnych aj písomných podaní deklaroval svoju vôľu spoločným postupom so správnym orgánom stanoviť pravidlá pre zabezpečenie výkladu jednotlivých neurčitých právnych pojmov /jednoznačnosť, zrozumiteľnosť/. Správny orgán si tento postup navrhovateľa však tendenčne a bezdôvodne vykladá ako „priznanie podielu viny“ a všetku zodpovednosť takýmto svojim konaním kladie výlučne na účastníka konania. Sám v RP/10/2012 uviedol, že účastník správnych konaní „...poukázal na svoju snahu o nápravu vzniknutej situácie a predchádzanie možným porušeniam zákona č. 308/2000 Z. z....“ A ďalej správny orgán absolútne bezprecedentne uvádza, že „snahu účastníka ... správny orgán víta a dodáva, že „z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu je táto skutočnosť irelevantná ...“

Navrhovateľka považuje takýto právny názor vyslovený v písomnom správnom akte správneho orgánu, ktorým tento ukladá sankciu v takej vysokej úhrnnej výške za absurdný a považuje ho za výsmech vzťahu ku všetkým úkonom účastníka konania v predmetných správnych konaniach.

Z jednotlivých zrušujúcich rozsudkov najvyššieho súdu vyplynulo, že správny orgán v daných skutkových veciach pochybil, pokiaľ začal jednotlivé správne konania za jednotlivé čiastkové útoky, ktoré bolo treba podriaďiť právnej úprave trestného zákona a posudzovať ich ako jeden trestný čin. Podľa zrušujúcich rozsudkov najvyššieho súdu bolo úlohou odporkyne jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Správny orgán vydaním RP/032/2013 dňa 09. apríla 2013 však nekonal v intenciách výkladu zrušujúcich rozsudkov najvyššieho súdu a nepodriadil svoj právny názor názoru najvyššieho súdu v danej veci. Správny orgán mal začať nové správne konanie, v ktorom by spojil predmetné správne konania do jedného. Účastníkovi konania mala byť táto skutočnosť oznámená a mal dostať možnosť sa k nej vyjadriť. Správny orgán nerešpektoval tento právny názor najvyššieho súdu, v konaní pokračoval po doručení zrušujúcich rozsudkov tak, že vydal jedno rozhodnutie vo veci všetkých jedenástich správnych konaní, teda zjednodušil svoj postup a porušil všetky zásady správneho konania. Účastník nemal vedomosť o takomto konaní a postupe správneho orgánu, nie je mu zrejmé, na základe čoho spojil predmetné správne konania, nebolo mu doručené oznámenie o začatí správneho konania a alebo o spojení predmetných správnych konaní do jedného konania, nemal možnosť vyjadriť sa k veci, toto právo mu bolo postupom správneho orgánu upreté a bol postavený do absolútne nerovnoprávneho postavenia účastníka konania.

Navrhovateľka namietala i spôsob vypočítania výšky sankcie, nakoľko tento nerešpektoval princípy spravodlivosti a rovnosti správneho trestania v obdobných prípadoch. Navrhovateľka bola naposledy za porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. právoplatne sankcionovaná pokutou 4.000 eur. Každá ďalšia uložená pokuta za obdobné porušenie zákona musí reflektovať naposledy právoplatne

uloženú sankciu a jej výška musí byť riadne odôvodnená. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/28/2007 a na zásady pre ukladanie úhrnného trestu za trestné činy, navrhovateľka uviedla, že podstatou úhrnného trestu je, že páchatelovi musí byť za zbiehajúcu sa trestnú činnosť uložený vždy len jediný a jednotný trest, uložený za najťažší zo zbiehajúcich sa trestných činov.

Na záver znovu zopakovala, že trvala na svojom názore, že všetky reklamné spoty obsahovali výzvu v súlade so zákonom, a to vo forme a spôsobom, ktorý navrhovateľka mohla zo zákona pochopiť a aplikovať v praxi ako zrejmy. Iný výklad alebo iné pravidlá jej k dispozícii neboli.

V prípade úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania.

Na nariadenom pojednávaní navrhovateľka uviedla, že reklamné šoty obsahovali jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku a odporúčanie poradiť sa o použití lieku a lekárom alebo lekárnikom. Navrhovateľka s poukazom na svoje odvolanie, v ktorom bližšie špecifikuje svoje dôvody v opravnom prostriedku navrhla, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne RP/032/2013 z 09. apríla 2013 zrušil. Ak by sa najvyšší súd nestotožnil s argumentáciou navrhovateľky a dospel by k záveru, že došlo k porušeniu príslušného ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z., navrhla, aby bolo napadnuté rozhodnutie v časti uloženej sankcie zmenené a navrhovateľke bola uložená sankcia v primeranej výške, nakoľko Rada uložila pokutu ako za dva samostatné skutky a túto výšku pokuty považuje za neprimeranú.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhovateľky uviedla, že má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní [správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/032/2013 z 09. apríla 2013, ako právne správne potvrdil.

Odporkyňa na nariadenom pojednávaní uviedla, že sa pridrižiava písomne podaného vyjadrenia. K prednesu navrhovateľky uviedla, že z aplikácie a interpretácie zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že jednoznačnosť a zrozumiteľnosť výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku môže byť naplnené len vtedy, ak je divákom reálne umožnené sa s jej obsahom oboznámiť. Uvedené vyplýva aj z rozsudkov najvyššieho súdu, ktoré uvedené vo vyjadrení k opravnému prostriedku, ako aj z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sž/10/2013 z 12. februára 2014, v ktorom najvyšší súd potvrdil vyššie uvedenú interpretáciu § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí ku každému napadnutému šotu uviedla, prečo bolo zobrazenie výzvy nedostatočné ako aj trvanie, ktoré mali výzvy dosiahnu, aby bolo zobrazenie výzvy dostatočné, ako aj trvanie, ktoré mali výzvy dosiahnuť, aby bolo možné sa s ich obsahom reálne oboznámiť. Tým vyhovel požiadavke najvyššieho súdu vyslovenej v zrušujúcich rozsudkoch. K výške uloženej pokuty zástupca odporkyne uviedol, že výška pokuty je určená jasne na základe logických kritérií a ak navrhovateľka poruší povinnosť viacerými čiastkovými útokmi nevyhnutne to musí byť premietnuté do výšky sankcie. Z uvedených dôvodov žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. mája 2014 a oboznámia sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 299-PLO/O-2723/2011 a č. 300-PLO/O-2725/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správneho orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. navrhovateľka nepoprela, že dňa 05. marca 2011 o cca 22:33 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Olynth HA a dňa 07. marca 2011 o cca 19:50 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Nalgesin S.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/, určená podľa § 6 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ a n/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patri dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom

audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 32 ods. 1, 3 zákona č. 308/2000 Z. z., reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. Šot na účely tohto zákona je krátke reklamné alebo telenákupné oznámenie zaradené do reklamného bloku alebo do telenákupného pásma.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31 a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1 až 3 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci

a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci postupovala náležite v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutiach, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady vydané v uvedených správnych konaniach zrušené. Odporkyňa vo veci rozhodla v zmysle citovaných právnych noriem, pred vydaním rozhodnutia si zadovážila dostatok relevantných dôkazov, a teda vychádzala z dostatočne objasneného skutkového stavu veci, v konaní sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, a preto napadnuté rozhodnutie odporkyne je možné považovať za súladné so zákonom.

Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii, ako správne konštatuje i odporkyňa vo svojom rozhodnutí.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je objasňovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatná skutočnosť, či účastník správneho konania správny delikt spáchal, pričom podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním spôsobené môžu mať vplyv len na výšku ukladanej sankcie. V správnom konaní správny orgán rozhodujúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje subsidiárne podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej zákonnej úpravy administratívneho trestania pri posudzovaní správneho deliktu a ukladaní sankcie postupuje správny orgán „*analogiae legis*“ podľa ustanovení trestnoprávnych noriem (Trestný zákon, Trestný poriadok). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb., ďalej aj „Dohovor“), keď uvádza slovné spojenie: „akékoľvek trestné obvinenie“, z čoho vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Účelom zákonnej regulácie vysielania reklamy na lieky je zabezpečiť ochranu divákov (recipientov informácií odvysielaných v reklame) pred poškodením zdravia. Výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku možno považovať za zrozumiteľnú a jednoznačnú, ak je v dostatočnej veľkosti a v dostatočnom časovom rozsahu zobrazená tak, aby priemerne vnímajúci divák sa v jej texte vedel zorientovať a aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie a pochopenie jej významu. Najvyšší súd po oboznámení sa so záznamom odvysielaných reklamných šotov dospel k záveru zhodnému s názorom odporkyne, že v danom prípade žiadnu z výziev v jednotlivých skutkoch kladených navrhovateľke za vinu, nemožno označiť ako zrozumiteľnú a jednoznačnú, pretože vzhľadom k nedostatočnej časovej dĺžke a grafickej úprave jej zobrazenia sa nedala prečítať. Zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii bližšie nešpecifikuje, akú podobu má mať výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, avšak z obsahu právnej normy vyplýva, že výzva má byť zrozumiteľná a jednoznačná, a teda je na vysielateľovi zvoliť formu takejto výzvy, aby priemerne vnímajúci divák bol schopný sa s ňou oboznámiť. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového porušenia zákona a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v jednotlivých prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú.

S poukazom na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v jeho predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach v obdobných veciach, úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, najvyšší súd v danom prípade súhlasí s tvrdením Rady, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č.

308/2000 Z. z., keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom.

Najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku navrhovateľky, že vydaním napadnutého rozhodnutia bez predchádzajúceho formálneho spojenia vecí do jedného správneho konania došlo k porušeniu zásad správneho konania. Rada vydala preskúmané rozhodnutie v správnych konaniach označených v úvodnej časti svojho rozhodnutia potom, ako predchádzajúce jej rozhodnutia v týchto správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie s uložením povinnosti posudzovať skutky kladené navrhovateľke za vinu v jednotlivých správnych konaniach za čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu analogicky podľa trestnoprávnej úpravy (§ 122 ods. 10 Trestného zákona) a vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii procesným právnym predpisom pre konanie Rady je správny poriadok. Správny poriadok neupravuje postup správneho orgánu v prípade, ak správny orgán rozhoduje o viacerých nárokoch účastníka konania a prichádzalo by do úvahy spojenie vecí. Z týchto dôvodov nie je možné vytýkať Rade, že nevydala formálne rozhodnutie (oznámenie) o spojení vecí potom, ako predchádzajúce rozhodnutia v jednotlivých správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom. Najvyšší súd súhlasí s argumentáciou správneho orgánu, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v predmetných správnych konaniach, boli navrhovateľke doručené a mala teda vedomosť o uložení povinnosti Rade rozhodnúť jedným rozhodnutím o uložení sankcie za jednotlivé skutky, ktoré boli predmetom označených správnych konaní.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že odporkyňa pri ukladaní sankcie postupovala nezákonným spôsobom, najvyšší súd sa s touto jej námietkou nestotožnil. Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca ustanovil v § 64 zákona o vysielaní a retransmisii s odkazom na správny poriadok (§ 71). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že Rada postupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcich rozsudkoch a teda jednotlivé porušenia právnej povinnosti posudzovala ako čiastkové útoky pokračujúceho deliktu analogicky v zmysle trestnoprávnych zásad pre nedostatok právnej úpravy sankcionovania správnych deliktov. V tejto súvislosti senát najvyššieho súdu zastáva názor, že i keď povinnosťou Rady je v prípade administratívneho trestania postupovať v zmysle trestnoprávnych zásad analogicky, to však vzhľadom na charakter postavenia Rady ako aj na charakter administratívneho trestania podľa o vysielaní a retransmisii neznamena, že Rada pri posudzovaní porušenia právnej povinnosti a ukladaní sankcie za takéto porušenie postupuje priamo podľa trestnoprávnej úpravy (Trestného poriadku a Trestného zákona).

Odporkyňa ako orgán verejnej správy je zákonom zmocnená posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovoľenú sankciu. Súd je v rámci súdneho prieskumu oprávnený posúdiť, či správny orgán konal a rozhodol v medziach zákona a či pri správnom uvážení sa riadil zákonnými princípmi ako aj zásadami logického uvažovania. Zákonodarca v § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu. Preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľke za pokračujúci správny delikt pokutu vo výške 6.638 eur. Vzhľadom na rozsah sadzby pokuty ustanovenej v § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je nesporné, že Rada uložila pokutu na dolnej hranici (v spodnej štvrtine) zákonom ustanovenej sadzby. Pokiaľ Rada uložila jednu sankciu za dva čiastkové útoky vo výške 6.638 eur zo zákonom stanoveného rozpätia pokuty od 3.319 eur do 165.969 eur, najvyšší súd konštatuje, že Rada určila výšku pokuty v rozsahu správnej úvahy zákonom dovoľenej, pričom výšku uloženej sankcie zákonne a logicky odôvodnila. Možno súhlasiť s argumentáciou Rady, že skutočnosť, že predmetný administratívny delikt pozostával z dvoch čiastkových útokov, zvyšuje závažnosť spáchaného deliktu, a preto aj sankcia za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov musí byť vyššia ako sankcia uložená za správny delikt pozostávajúci z jedného skutku. Pokiaľ sa i javí postup Rady pri určení výšky sankcie, keď pri jej výške vychádzala z minimálnej výšky zákonom stanovenej pokuty za predmetný

správny delikt (3.319 eur), ktorú násobila dvojnásobkom vzhľadom k dvom čiastkovým útokom, za netradičný, nie je však možné takto určenú výšku sankcie považovať za rozpornú so zásadami správneho trestania. Najvyšší súd súhlasí s názorom Rady, že pri určení výšky uloženej pokuty je potrebné prihliadať na skutočnosť, že predmetný delikt bol tvorený viacerými čiastkovými útokmi, čo zvyšuje jeho závažnosť, a preto pri určení výšky pokuty podľa právnej normy stanovujúcej rovnakú sadzbu pokuty za jednotlivé čiastkové útoky, je potrebné vychádzať z rozsahu zákonom stanovenej sadzby pokuty, pričom na ďalšie čiastkové útoky sa prihliada ako na príťažujúcu okolnosť.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov námietky navrhovateľa vznesené proti rozhodnutiu Rady nepovažoval za relevantné k vyhoveniu jeho odvolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodnutie odporkyne č. RP/032/2013 z 09. apríla 2013 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 OSP ako súladné so zákonom potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech a odporkyni zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.